

DECIMÁLIE (PŘÍSPĚVEK K DĚJINÁM)

Tyto zápisky učinil jsem u smrtelného lože senilní steřeň, která vypouštějíc duši, takto blábolila tuhoucím jazykem:

"Hu, panáčku, vo Decimálii mně radši vůbec nemluv! A taky ať Tě ani nenapadne tam chodit, páč dneska tam nejsou lidi a taky by jsi mohl zabloudit v poušti a pojit žízni a hladu jě tak to je ale já teda pamatuju eště jinší časy samotnýho krále Ardifa když byl ještě na koni totiž když von se ještě udržel na koni tak pořádal lovy veverka to byla jeho nejmilejší zábava lovit veverka no a pak dycky dělal veverčí hody a vokouřsaný kostičky házel dolů poddanejm..."

Jó to byly zlatý časy to už se nikdá nevrátí. Král Ardif se dycky tak tajemně podivně usmíval a nevyzpytatelně poznamenával: "To je zajímavý" nebo "von je zajímavý" no a pak toho člověka poslal na popraviště nebo mu dal metál jak se mu právě zachtělo no prostě byl tosprávněj vládce no to se ví že já jsem byla redší furt za-lezlá pod podlahou hodovní místnosti a vodklápěla jsem dlaždi-ci jenom když padaly kostičky z veverka a to tedy ale byly ho-dy mňem mňem mňem..."

Jenže pak se to náh všechno podělilo král Ardif totiž ve své říši lesního ducha jehož pravý jméno nesměl prostý lid uslyšet a proto jsme ho zvali Nepoživa-telnej Nestravitelnej von si ten duch spokojeně spal v koruně pra-starýho dubu no a Ardifovi to nedalo a furt ho šouchal a nenechal ho spát až se ten Ne-požitavatelnej Nestravitelnej na-štilval páč potřeboval spát sto let v jednom kuse a prostě zni-zel ze Scifílie vůbec a vzal s sebou i naše hlavní město Tos a Ardif tím pádem neměl ani hlavní město. A ten duch s sebou vzal i dobrou vilu Ariadnu a to už byl úplnej konec a úpadek. Ve-verky se Ardifovi vtevřené po-smívaly a my poddaní jsme tak trochu přemejšleli že bychom třeba zadržli do nákyho soused-ního království. Když je to všech-no takový chciplý. I když tak dobrý veverčí kostičky jinde ne-naj panáčku to mi nůžs věřit...

Jo a taky nás přestal nav-štěvovat král Eduard II. kerej zvyšoval lesk Ardifova dvora jc chudáček Eduard to byl takovej neživotaschopnej aristokrat dva služebníci ho museli pořád oví-vat vějířema aby náhodou nevom-dlel. Jo ale největší chyba co Ardif udělal byla že nechal roztavit svoje jediný dělo Těž-kou Barboru to dělo teda dávalo rány jako hromy i když se dycky netrefilo a nadělalo strašně randálu a někdy střílelo úplně

samo od sebe když jsme to vů-bec nečekali. Von se asi Ardif bál že ho Těžká Barbora zničeho nic zastřelí. Ale stejně. Neměl jí tavit tak tajně bez na-šeho souhlasu páč to nás teda fakt naštválo. To už jsem snad zapoměla i na ty dobroučky ve-verčí kostičky...

Ardifovi zbylo už moc málo přívrženců a ani na koně už ne-vylezl páč připomínal moučného červa a šlo to s ním z kopce a v tom momentě se me i jeho přívržencema objevila obrovská Liš-ka a příšerně furt vyla páč ch-chtěla přivoleť zpátky Ariadnu a taky abysme my poddaný vylez-li zpod země zpod těch dlaždic, kde jsme si vykopávali chodby a úkryty. Jo a ke všemu ta uslin-taná Liška furt chtěla abysme ji předhazovali nevinné panny! Ar-dif i Liška byli přímo posedlí po nevinnejch pannách. Takový nevinný panna když jí tahali do liščí nory byli schopni třeba i utrhnout ruku. No a my poddaný jak říkám jsme vrtali a hloubili chodby a zemljaný a Ardif taky provozoval podzemní činnost sta-věl celý bludiště plný temnejch chodeb a pastí... no a všechno to skončilo tím že voni zablou-dili v těch chodbách páč byli tak popletený z těch našich i svezích chodeb no zkrátka jed-noho dne Ardif s Liškou zmizeli a v Decimálii je již nikdy nikdo neviděl."

"A kdo se ujal vlády po Ardi-fovi?" vyhrkl jsem.

"Nikdo, panáčku, nikdo." vy-dralo se s námahou ze sínalých rtů. "To neznáš lid Decimálskej ten nemá zjem o nic natož vo nákou vládu. Lid Decimálskej se jen občas schází po hospodách a kritizuje poměry. Jenomže za-

se to máš tak panáčku, že bez Ardifa si teďka moc není z koho dělat srandu. Je to nuda..."

Povzdech se vydral ze rtů stařeniných, byl poslední. Záhy chuděra vypustila duši. Zatlačil jsem jí oči a zachvěl jsem se dšsem. Kde asi, ve kterém místě Scifílie, se vynoří přízrak zmizelého Ardifa? Kdy se znovu ozve hrůzoplňná vytí jeho Lišky?

E. H.

Pozn. red.: Pokud Vám v předcho-zím článku něco chybělo, vězte jsou to čárky v souvětích. I já jsem si toho všiml, klopotně jsem je doplnil. Nedalo mi to a posh chlubil jsem se autorce. A na ně začala nepřítelně křičet a vyjadřovat se (před svědky) po-tupně o mé inteligenci, která

SLOVO ÚVODEM

Dlouho očekávané číslo Andro-meda News je zde. Obsahově nava-zuje na číslo předchozí číslo, volíme tedy formu dotisku s pok-rečujícím číslováním stránek. Obsahem těchto AN jsou další le-gendy naší oblíbené planety Sci-fílie, které kolektiv výzkumníků zaznamenal a získal od poslední-ho vydání AN.

Jménem redakce Vám přeji příjemnou četbu. •Pra-

VLAJKA SCIFÍLIE

V období, kdy se pevniny a os-trovy Scifiliánské teprve vynořo-valy z prapůvodního Mathmosu a země byla v neustálém pohybu a varu, pobíhali po Scifílii hordy neorganizovaných divochů. Mírně-šívolidi život osamělých lovců. Živíce se antikvami, občas i nově se vynořivší se zvířatí lovnou z pralesů vydavatelských. Cstře-jší rasy pobíhali po kontinentech a volaly: "Jak se dostanu do ně-jakého většího útvaru?" A tak vznikaly tlupy a hordy, které me-zi sebou bojovaly, každý s každým I znelíbilo se to bohepustě řádě-ní Velkým Olympem a z Mathmosu se vynořila postava ozbrojená mečem, v šatech dívky, s tělem ženy a tvářící stařeny. Pravěká trojitá bohyně - všichni jsme její děti. V ruce třímala zlaté-ho hada, který se kroutil a kou-lel očima. Kdo ho viděl, strnul. I zmocnila se hrůza kmenů Scifí-lie. Mladí svalnatí mužové se dohodli, že hada zabijí - bohyni nebylo možno zabít, byla nesmr-telná. Ale když se připlížili se svými kamennými meči, pohlédla na ně bohyně uhrančivým okem a had promluvil lidským hlasem: "Nezabíjejte mě, já jsem Fifinka ka." A tak jí nezabili. Pak pro-mluvila bohyně: Neperte se a nežerte se, jen dle práva a jed-nacího řádu; a Fifinka to ohlí-dá. Vložila Fifinku do rukou vůdci tlupy a vyzářila se do prostoru.

Tak se stala Fifinka totemem Scifílie, a později symbolem na scifiliánské vlajce a státním znaku.

Pokr. str. 8

nebyla sto pochopit její autor-ský záměr. Uklidnila se až po slibu, že vše bude uvedeno do původního stavu. Stalo se tak, neboť teď už vím, že umírající stařeny čárky nedělají. A teď to víte i Vy.

-Pra-

STRUČNÝ NÁČRT DĚJIN ŘÍŠE JILVERNEA

Na východ od Geozie leží tři velké ostrovy, severní Hlavní, Střední a jižní Pustý. Někdy v pravěku planety, kdy byl osídlen jenom Hlavní ostrov, přistál zde na své kocábce Mišail, vousatý poutník Jilvern. Obracel úspěšně domorodce na svou víru a zanechal jim řadu posvátných knih v červenozlaté vazbě. Aby si je domorodci mohli přečíst, začali chodit do školy a získali i jiné neduhy civilizace. Jejich vůdce Egmo založil říši Jilvernea a vybudoval její hlavní město Poutník. (Tradice uvádí, že byl kapitánem, ale složenka na placení nájemného, uchovaná ve Státním muzeu, dokazuje, že byl m a y o r.)

Jilverňáci, jako každá pořádně civilizovaná rasa, se dali na pochod a zkolonizovali Střední ostrov. Jeho guvernérem se stal Čadý Vlčák, který své nové sídlo nazval Fortuna. Když pak opakovaně nevyhrál ve sportce, změnil jeho název na Vlčice, vrhl se na obchod, založil spolu s Mladým Vůčákem Wells Cargo Bank a stal se monopolním dodavatelem teplé vody na Scifílii.

Po kratších ideových sporech se sektou, která tvrdila, že poutník nebyl Jilvern, ale Vilínek, byl uzavřen smír a na Mišově náměstí v Poutníku byly postaveny sochy Jilverna i Vilínka. Každý se pak mohl klanět tomu, komu chtěl, většina však se neklaněla nikomu.

Nové období poznávání světa nastalo, když byla z moře vylověna láhev s nápisem Pilsner Urquell. Pisemná zpráva v ní uložená označovala, že na Geozii vznikla Velká Villoidie, která nejenom, že vydává "fanzin" (ještě dloho se pak nevědělo, jestli je to věc z kuchyně nebo z umění), ale že dokonce vyzývá všechny k navázání obchodních styků.

Žel se však ukázalo, že to byla past, protože když se mírová mise Jilverňáků přiblížila k břehům Velké Villoidie, stěží unikla dělostřelecké palbě zbesilých Huňáčů.

Až za několik let, když přišla zpráva, že zpychlá Velká Villoidie se rozpadla na řadu knížectví, nová výprava Jilverňáků přistála na pobřeží Geozie a z lých bojů pronikla do vnitrozemí.

Až navázali výhodné obchodní styky se šejkem Nepoživatelným panovníkem Decimálie. Brzy však zasáhly temné síly (od té doby je magie v Jilverneji uctívána) a Nepoživatelný záhadně zmizel někde v budoucnosti nebo v minulosti. Decimálie pak podlehl za jeho slabých nástupců útoku souseďných divokých kmenů, které

vedla Amazonka Ewiwa. Jilverňáci si však našli brzo nového spojence, který se vynořil z moře. Někde v mýtické dálce i času matka Mašina a otec Timáš zrodili syna Bobulku Velikého. Ten vytvořil národ Mašinistů, který na svých mechanizovaných kánoích přistál na Pustém ostrově, zúrodnil ho a uzavřel spojení s říší Jilvernea.

Bobulka Veliký vytvořil v zátoce Sáza /v místě svého přistání/ velký chrám a za pomoci Aidara I., vládce Veverkistanu uspořádal velké orgie, které pak pod názvem Bobuložinky se pořádaly každý rok. Na nich se scházeli obyčejní obyvatelé Scifílie s polobohy z Olympu a veselé se vzájemně křídili.

Bobulka Veliký, když jeho čas nastal /oznámení dostal poštou/, nastoupil na svou mechanickou kánoi a nechal se unášet proudem řeky smrti. Ten ho zanesl do zelené díry. Bobulka se však nelekla, zde sídlících Zelených mužůků a směle je zcivilnil. Oni ho pak za odměnu pustili a on odplul na Dálný sever.

Říše Jilvernea dosáhla velkého rozmachu. Na obou ostrovech (Hlavní a Střední) vznikly kromě Poutníka a Vlčic další kvetoucí města Howardie, Ditta, Chrono-Trek (známé jako místo, kde Minjo koná své slavné pokusy), Carolev (známý svou Módní akademií), Carterův Brod, Nosálov, Křížovice a Ptákovice.

Mladý Vlčák, který byl pověřen správou provincie Cargo, se pokusil o vzpouru. Zalekl se však dlouhé a těžké tlapy Jedého Vlčáka, a tak raději vytvořil umělý ostrov, kde teď vládne.

Říše Jilverna spolu s mocnou říší Mašinistů vydávají noviny, jež se tak proslavily, že hromovládny Ef-Eff sedící na Olympu prská, jakmile je uvidí. Obě říše pořádají také společné veletrhy zvané Japebrání. Kde za účasti návštěvníků z celé Scifílie vystavují své nejlepší výrobky.

Mayor Egmo po zprávě o nových větrech z Východu změnil svou osvícenou despotii na demokratickou tyranii. Říši však hlavně upevnila rada seniorů, jejichž Principem se stal nejchytřejší z nich zvaný Australen.

Jediné nebezpečí, které hrozí dalšímu rozvoji Jilverneji, je to, že si obyvatelé zahrávají s magickou silou zvanou Fantasy. Naštěstí Conan stojí při nich.

Pozn. red:

Principem zde není míněna myšlenková osnova, ale osoba definovaná, dle římských vzorů, jako první mezi rovnými.

VLAJKA SCIFÍLIE

(Dokončení)

Vlajka Scifílie je tedy fialová uprostřed s emblémem Fifinky.

Státní znak Scifílie tvoří fialový štít, uprostřed horní hraný je zlatý kruh, který je symbolem příslušnosti satelitů, asteroidů a kolonizovaných planet k mateřské planetě, ve středu štítu je stylizovaná raketa, kolem které se ovijí had. Emblém symbolizuje jednotu a boj proti kladu vyznavačů tvrdé až kosmické SF a vyznavačů fantasy. Had dále, kromě památky na Fifinku, je symbolem spirálního tvaru galaxie.

Per aspera ad astra -

z prachu ke hvězdám. C.B.

THEMACHINIE

Hned úvodem bych dementoval ničím nepodložené zprávy, že z ostrovních říší je nejrozsáhlejší Jilvernea. To již dávno není pravda /téměř se dá říci, že ani nikdy nebyla/. Původně snad rasu velkých čierných poloopic "vládla" nad všemi třemi ostrovy, ale postupně byla nucena odejít z nejnižšího ostrova. Navíc dočasně musí platit svým jediným (duchovním) bohatstvím /pomlouvavé články kapitána Egma vyjímaje/. Fakt, že fanzin nás donutili tisknout na našem ostrově a z našeho papíru je vedlejší.

Themachinie vznikla v pradávě ných časech, kdy leckteré ostrovy nebyly ani na povrchu scifílie ském a mnohé kmeny ještě vesele skotačily na stromech. Pod vedením Cibulosuka /zlé jazyky tvrdí, že byli dva, což je samozřejmě nesmysl/ známého u okolních kmenů pod svým bojovým jménem Bobulka Veliký, se začal ostrov postupně civilizovat a upevňovala se vláda. Pod totalitním režimem našeho milovaného patriarchy šťastně upěl všechen lid. O všeobecné spokojenosti svědčí i to, že nějaké výpsání voleb na ostrově nepamatuje ani ten nejstarší obyvatel ostrova - poustevník Chalupion. /Mimochodem, je asi nejbohatší, žije v sudu URQUELLU./

Vládce, vědom si dvojakosti svého jména založil města Sukovice a Cibulice. Město Cibulice je již v troskách a ožívá pouze ve vzpomínkách lidu. Sukovice stále ještě odolávají zubu času. Tou dobou pronikl vládce i mimo mateřský ostrov a /mj./ zabral i kus území Erteru, samozřejmě, vědom si dvojakosti svého jména.

Ostrov má v současnosti 31 20 obyvatel. Za úsvitu věků se na ostrově vytvořila tajná sekta adalescentů. Později, již po uchopení moci klikou Quardy-Cibeliána byla, za vydatného přispění Mart

pokračování str.9

THEMACHINIE

KRÁTCE Z ČERNODĚRSKA

tilla Senecy téměř potlačena, či vypuzena. Toto období se do dnes označuje jako "šedivo". V té době nastal také velký příliv imigrantů. Někteří vážili cestu až z daleké Winstonie. Po pádu vlády monarchy Cibulosuka se sice volby také demokraticky nevypsaly, ale ovzduší se na ostrově očividně demokratizovalo. Mírnější křídlo vlády dokonce navrhovalo zřízení republiky, ale opozice zasáhla.

Poměry se postupně uklidnily. Hlavní město zůstalo stejné jako za Cibulosuka I, kupodivu ani název Sukovice se nezměnil. Rovněž bylo zachováno historicky cenné město mCON. Když se vládce Cibulosuk I propadl do zelené díry, jistí monarchové nám dobrácky radili, abychom město zboursali, že stejně nemáme prostředky na jeho rekonstrukci. Jelikož je však náš císařský tříd kryt prací všeho lidu, prostředky se přece jen našly. Něco zapůjčily /na Mírný úrok/ i čierne poloopice a ukázaly, že umí nejen nějakých sla-

bých 35 scifilských jazyků a nářečí.

Ménou zůstává i přes demokratický režim, císařský tříd. Dudlajští misionáři, z nedaleké centrální pevniny při pokusech zavést na našem ostrově jednotný standart URQUELL narazili na všeobecný odpor. Uspěli pouze u asketického poustevníka Chalupiona. Většina obyvatelstva ostrova však tvrdošíjně prosazuje jako celoscifistický standart Cozelovickou 10, která je snadno dostupná u Velkého Zavádilova jezera.

Některé části radikálního křídla opozice tvrdí, že samostatné hlavní město Themachinie Sazavion je fraška a měli bychom se prý hlásit k městu Poutník. Takové škodlivé názory však tvrdě potlačujeme, i když Themachinie vlastní nějaké "malé" procento stavebních parcel města Poutník.

Časem však jistě naše území zvětšíme a město Poutník bude pak zcela naše. Samozřejmě ho však, jak je v naší říši dobrým zvykem, přejmenujeme. J.G.

Úspěch zahraniční politiky Černoděrska. Díky přitažlivosti neodolatelným návrhům guvernéry Pindeluzie se Naserie rozhodla spojit se celní a personální unií s Černoděskem. Dále vzhledem k tomu, že Černá díra vztahuje své ruce i po Naserii, rozhodl se Jiří z Roudnice a Tomova /panov. ník Naserijský/, že až na další bude Naserii na mezinárodním fóru zastupovat Radomila ze Žákova guvernéra Pindeluzská

* * *

Tzv. počítačová náказа se rozšířila mezi účastníky tradičních Dudlajských slavností Plkon 88. Existuje důvodné podezření, že její rozšíření bylo důsledkem činnosti představitelů Pagistanu. Ten sem přijel pod rouškou jednání o normalizaci vztahů Pagistanu a Černoděrska. Tento "host" byl bohužel chráněn diplomatickou imunitou, proto Dudlajská vláda nemohla zasahovat odpovídajícím způsobem. Na svém podzimním jednání vláda Černoděrska rozhodne o udělování vztupných viz pagistancům

-Pra-

INVAZE NA PLÁŽI ST WETTERDOM

VÝZKUMNÁ ZPRÁVA 3.45.9 HISTORICKÉHO/ GEOGRAFICKÉHO ÚSTAVU V NOVOALBERTOVU, ALBERTA, VELKÁ VILLOIDIE

Dávno je již tomu, co malý národ huňáčů obýval Villoidii, území úrodné delty veletoku Matfysie. Dařilo se mu tam dobře. Země oplývala nejen mlékem a strdím, ale díky přátelsko-pašeráckým stykům s Černoděskem i Urquellem. Pracovitý lid se záhy zmožil i na vydávání fanzinu a jeho četných slavností se účastnili i dobří White i mocný princ Ondřej. Přes všechny úspěchy však Huňáci trápili pocit samoty. Příliš málo bylo známých kmenů na velkém kontinentu a legendám o velké východní zemi příliš nevěřili. Až jednoho dne fatamorgana nad Zeleným mořem přinesla obrysy několika velkých ostrovů a lid Huňáčů zajásal. Toho roku slavnost slunovratu, pořádaná tradičně sedm týdnů před ním, měla na poutním místě St. Wetterdom obzvláště bujarý průběh. Běžné slavnostní rituály měly ovšem tentokrát neobvyklý závěr: do moře bylo vhozeno několik tisíc lahví od Urquellu (!!!), to vše za zpěvu posvátných chorálů. Lahve obsahovaly zprávu o existenci a nabídce přátelství Huňáčů. A pak již nezbyvalo nic než čekat a doufat. Po týdnech, měsících a letech si však už jen mužové s nelepšší pamětí uchovali vzpomínku na ony slavnostní chvíle. Ani FM už nepřinesla nové záznamy. Naděje umřela a obecně se mělo za to, že láhve se vzácným posláním padly za potravu všežravým huňatým delfinům či neméně dravým velekrakenům.

Až jednoho dne, náhodou opět při dubnových slavnostech slunovratu, spatřily nejostřejší zraky na obzoru bod, který se neustále

blížil a zvětšoval. Nebylo pochýb, že k pořeží Villoidie mířil cizí koráb. Kmen přerušil obřady a s nadšením se začal připravovat na příchod hostů. Jenže jak se loď přibližovala, Huňáčů se začaly zmocňovat rozpaky a zděšení. Tolik očekávaná loď se až příliš podobala obrovskému křižníku, z něhož se na všechny strany ježila děla a paprskomety a další zbrně, které knali pouze ze strachu komiků. Huňáci byli národem mírumilovným, jejich prehistorické zbraně použité k obdávání nutnému vyhubení Mainstrů, kteří obývali deltu před Huňáči, odpovídaly coby relikvie na stěnách chrámů a většina sbočovníků je již sotva dovedla pojmenovat natož použít. Lidé propadli panice a prchali do lužního lesa, ne však příliš daleko, aby mohli z další události sledovat. Jen jediný z nich hrdina zvaný Sub, si zachoval duchapřítomnost a rozhodl se jednat. Otevřel jeden z oltářů, uchopil láhev Urquellu, přivázal na ní několik měchýřů před chvílí rituálně zabitých kaprů a hodil ji vstříc připlouvajícímu křižníku. Dořídil, že jeho posádka převzácný dar vyloví a pochopí jej jako projev přátelství. Zoufalost mu však dodala příliš velkou sílu a láhev a - křižník zmizel! Na jeho místě se pohupovala na vlnách pestře pomalovaná triera zcela zaplněná velkými bledými poloopicemi! To už bylo příliš i na udatného Suba, a on následoval své druhy do bezpečí pralesa. Zde sledoval, jak zpanikařivší odhalení cizinci zabrali do ve-

sel a vkrátce zmizeli za východním obzorem.

Dnes po mnoha staletích těžko můžeme zcela přesně vysvětlit skutečný běh událostí. Všechny teorie se však opírají o kolektivní hypnózu či halucinace. Podle jedné z teorií Subova láhev zasáhla energetický zdroj halucinotronu vytvářejícího projekci křižníku. Není ovšem vůbec jasné, jak by tehdy primitivní civilizace Jillvernei přišla k takovému špičkovému zařízení. (Bylo objeveno teprve před 452 lety ve Veverkistanu). Spekulační hypotézy o daru emzáků je nutno odmítnout jako zcela nepodložené stejně jako teorie o civilizaci Huňatých delfinů v Zeleném moři. Jako nejpravděpodobnější se dnes ve světle bádání jeví možnost kolektivní hypnózy silným jedincem na palábě, který byv zneškodněn výparý posvátného moku, pudově vytvořil alespoň obraz bílých poloopic. Úplnou záhadou však zůstává smysl tohoto počínání údajně mírové mise Jillvernei, vždyť prakmen Huňáčů slynul také svojí mírumilovností. (Poslední dělo bylo překováno na cyklostyl 31 let před popisovanou událostí). Ve veřejném archivu v metropoli Poutník chybí jakékoliv bližší zprávy o zmíněné misi, kříž zbytků loďního deníku se zprávou o dělostřelbě na loď... Podobných nepřesností až hrubých zkreslení skutečnosti se v Jillvernské historii ve vztahu k velké Villoidii vyskytuje povícero a proto se domníváme, že jejich sploecné prozkoumání a vysvětlení by pročistilo i současné vztahy mezi oběma státy. pokr. →

INVAZE...

Ostrovní říše OSTRAVOLAND

Prameny:

Fra, Průvodce Scifilií, Andromeda News, Andromeda City
Rampa-D, Staré Villoidské báje a pověsti, p.204-8, 7439-8127
interní publikace CHU Mlok
Klon a kol, Praktické využití halucinotronu, p. 1-20, Klonovaly
Black, Stručný náčrt dějin říše Jilvernea /předběžná zpráva/ Poutník
Rampa-R, Stručné dějiny villoidské federace, p. 76148-76152, interní publ. CHU Mlok
-map-

ZEMĚ WEIGELOVA

Hlavní město je St. řiči Saint Lem, které leží v těžko přístupné zátoce chráněné četnými útesy a neologismy. Přesto je svou výstavností známé po celé Scifilii.

Ve východní části země jsou léna orientálních knížat - hornatá Alenie s nejvyšším vrcholem Kir Bul, ploché Pollansko a Zajdelie, kterou odděluje od oklilí limes inferior. Na západním pobřeží je Svobodný přístav recenzí /SPR/.

Má statut státní rezervace /SPR/ a je zde uctíván Clean Air, někdy i jiné klíny. Jde o otevřené město bez cla, mýta a cigaret. Slouží jako překladiště. Přístav je otevřen všem plavcům a plavkyním, směřujícím na Svobodovo území Odeonské, Starou Frontu a další země Olympu. S radostí bývají vítáni plavci přivážející scifilijské deníky, protože místní obyvatelé prahnou po četbě a zprávách o nejnovějších událostech. Noviny pak bývají pašovány na vzdálené planety.

Příroda je zde utěšená. V rezervaci rostou jedle i olše, košatce i bedrníky, konopí i kmín, žijí zde mravenci hlaváci, hrálíčky, pávi a není vyloučena existence i dalších rostlin a živočichů. Z Olympu sem zalétají volní /frei/ albatrosi, někdy i ptáci hoveráci z okolních planet.

Dějiny země sahají až do prehistorických let, kdy místní vládcové udržovali přátelské styky se Součkem Ufovládným, z jeho vůle se z Mathmosy vynořily četné ostrovy a kontinenty. Během zmatků a bojů na centrálním kontinentu zachovávala Weigelova země neutralitu a pomáhala jen těm, kteří si o pomoc řekli dřív.

Místní peněžní ústavy jsou napojeny na Clearingovou banku Svrchované koordinace, mezinárodně uznává za standart Urquell. P.W.

Dějiny Ostravolandu mají svůj počátek v dobách, kdy vzkvetala a galaktické klenby se dotýkala moc a sláva Salamandrei. Po jejím zániku a rozpadu Rady Planety se hlavní koordinátor usadil v Poláčkopavlovsku, na malém souostroví západně od centrálního ostrova Ostravolandu. Úspěšně kolonizoval přilehlé ostrovy, založil Nadaci na ostrově Bilconie a v současné době je místodržícím svobodného, ostravolandského území Salamandrei.

Dějiny centrálního ostrova Ostrova Ostravolandu byly ještě pohnutější než dějiny Salamandrei. V období těsně po Velkém Roztřesu Salamandrei se spojilo město Kovalopolis s ostrovem Kusakaskar s cílem vytvořit silný SF stát. Jejich snaha byla úspěšná, i když nedosáhli všech původně stanovených záměrů. Proti dvojdomé Kovalopolisu a Kusakaskaru se totiž postavila silně byrokraticky založená správní rada Constancifilie. Celé dva roky trval tento boj o moc. Začátkem třetího roku vstupuje na kolbiště dějin Ostravolandu další správní středisko - Chmelařova Huť. V

Všechna tři města sdružila své síly a dosáhla konečně svého cíle: vydání pověřovací listiny k provozování SF činnosti, což nakonec ve svém důsledku vedlo k vyhlášení Ostravolandu jako SF říše. Na paměť onoho velkého okamžiku vychází dodnes občasníky, jež se nazývají Leonardem, protože prapevnina centrálního ostrova je od nepaměti nazývána Zemí mistra Leonarda.

Od té doby došlo k nebyvalému rozkvětu Ostravolandu. V říši bylo vymýceno veškeré tmářství a tvrdě byla ptozazována jen věda fantastická. Během posledního roku však došlo na území Ostravolandu k vytvoření separatistické oblasti, jakéhosi scifistického Baskicka. Na tomto území se usídlila skupina literárních fanatiků vedená megalomajordómem Kostihou, která si vytyčila své vlastní literární a politické cíle. Skupina ovládla správní centrum Deltagrad City na severu ostrova a vyhlásila své území za Kostihománii. Z tohoto území

OPĚT PAGISTAN

Zdivočelé dōposud však neagresivní počítače z Pagistanu překročily hranici. Celá stáda se jich volně potulují po výšinách Alberty. Také magnetické prsty v Rempasilii jsou neustále plné a ojedinelé kusy byly spatřeny i v okolí Pražského hory. Ve Schmiekey způsobil paniku mezi obyvatelstvem jeden zvlášť agresivní stroj, který se pokusil projít ochranou zónou centrálního anti-nukleárního reaktoru. Incident se vyšetřuje. -map-

podnikají loupeživé hordy těchto literárních fanatiků odvážné výpravy na Geozii a v poslední době i na sám Olymp. Tyto výpravy jsou však ojedinelé a poměrně špatně organizované, takže jejich význam je prakticky nulový. Kromě toho limitujícím faktorem těchto výprav je silný odpor dvou nejvýznamnějších sídelních měst Ostravolandu: Chmelařovi Hutí a Kovalopolisu. Zvláště Chmelařova Huť vyniká agresivní politikou vůči Kostihománii podmiňovanou výrobou účinných literárních a verbálně likvidačních zbraní z nejužlehtilejší ostravolandské oceli.

O stále rostoucí vlivu Ostravolandu svědčí nejen stále sílící mocenské postavení v rámci planety Scifilia, ale také skutečnost, že ve třech sídelních městech Ostravolandu - Chmelařovi Hutí, Kovalopolisu a Constancifilii - se bude konat VII. vševesmírný SF bazar s účastí nejvýznamnějších osobností celé Galaxie, jež se Parconem 88 nazývají bude.

Vláda Ostravolandu na čele s Kovelem Velikým a Chmelařem Nekompromisním sídlí v Constancifilii na ulici Digitalstrasse. Státním zřízením je Ostravoland SF republikou, kterou řídí triumvirát Koval-Chmelař-Constance (železná dáma ostravolandské SF ze správního centra Černé Louky.) Tento triumvirát řídí Správní zemskou radu složenou z guvernerů jednotlivých provincií Země mistra Leonarda, Černé Louky, Kostihománie a samostatného území Salamandrei. Členové triumvirátu jsou zároveň guverneri ve svých provinciích. Velkou radu spolu s nimi tvoří bývalý Velký Koordinátor Poláček ze Salamandrei a separatista Kostih.

Ostravoland je země, jež smogem ve vzduchu a těžkými kovy v poživatinách oplývá. Na centrálním ostrově říše jsou bohatá ložiska černého uhlí a skrýše bájných pokladů šílených trolů a orků. Obyvatelstvo Ostravolandu tvoří kočovné kmeny kopáčů a hledačů pokladů. V poslední době však mezi obyvatelstvem příslušníci barberských kmenů snědých Morgochů toužících po moci.

Ostravoland udržuje již několik let oboustranné výhodné a přátelské styky se svým nejbližším sousedem, ostrovní říší Moravíconii, která se rovněž dala na SF cestu svého vývoje. Tyto

stykby byly vybudovány na základech scifistického internacionalismu a jsou na velmi dobré SF úrovni. Mezi správním střediskem země - Martinem a Chmelařovou Hutí je realizován velmi čilý obchodní ruch spočívající ve vzájemně výhodné výměně různorodého SF tovaru a literárního kontrabandu. D.CH.

NA ZÁPAD OD CIVILIZACE

Pod tímto názvem uvádíme poněkud pochmurný příspěvek, a to jak obsahem tak původem. Tato zpráva byla nalezená v plechovce od proteinu, kterou vylovili rybáři z řeky Amazing, nedaleko od jejího ústí do moře. Text otiskujeme v plném znění.

"nedělám si zbytečné iluze, že tuto moji závěť někdo nalezne. Přesto: ať už jste kdokoli, čtete o naší krásné zemi, která zůstává skryta před zraky celého SFěta, o lidech a jiných stvořeních, kterým chybí jen málo k dokonalému štěstí, o naší silvané výpravě a jejím neslavném konci i osudu toho, který spolu se svými anonymními druhy zhybnul na cizí půdě a pod cizími hvězdami. Čtete o tom, co jste pochopili, vyprávějte druhým.

Pocházím z oblasti na západě Centrálního kontinentu, kterou z neznámých důvodů nazývate Veverkistánem. Veverkistán, někdy nesprávně považovaný za státní celek, je v podstatě souborem států, státčků i provincií. Nemají spolu nic společného, kromě sousedství, jisté prostorovočasověduské návaznosti a kromě pevné nadvlády strašného MX. MX-Maximátor nechal tyto kmeny a národy kdysi v dávné minulosti povstat z nicoty mathmosu jen proto, aby je mohl vzápětí ovládnout, spoutat, zotročit, vnutit jim pokorujícího a navždy jim vtisknout svou pečeť. Stalo se tak před mnoha a mnoha epochami. Státy, kmeny i tlupy, spojené osobou MX, byly dlouho, až téměř do současnosti nusený vystupovat navenek jako jediný celek.

Moje rodná země bývala jednou z nejvýznamnějších ve Veverkistáně. Nyzývají ji různě: Spectralie, Země duhových lesů, nyní Velké Spectralní Megalovství. Táhne se od oceánu až k pohoří Veverčí hřbety. Podnebí je dostatečně teplé, aby se pod širým nebem daly prospat dějiny, což svědčí především obyvatelstvu a tak charakteristickému porostu všudypřítomných duhových lesů. Oblíbeným rčením chytavatel je: "Nejen, že pro stromy není vidět les, ale vono není vidět vůbec nic!" Jen na několika místech ustoupil les agresivnějšímu podloží, například na černobílé xeroxské pasece.

Historii své krásné země známe však jen útržkovitě. Zmínky a narážky se objevují už v nejstarších legendách a pověstech Geodézkého folklóru. Předkové Spectraljci ve své tmouneznáma zahalené pravlsti neměli nikdy klid. Byli neustále pronásledováni, nadpřirozeně silnými a rychlými bytostmi, Maximátorovými žoldáky. MX, ten duch bez těla a tělo bez duše, schopný být zároveň zde i kdekoli jinde, nenechal předkům chvíli oddychu a hnál je z místa na místo. Mnozí nekončili putování nepřehli,

některým se podařilo proniknout obklopením a získat azyl v jiných zemích Centrálního kontinentu. To byli ti lstivější a zámožnější Spectraljci. Prostý negramotný lid, potažmo chudina cestou statečně protřpěl od začátku do konce. Byl však za prožité útrapy odměněn touto zemí zaslíbenou, Zemí duhových lesů. Zde jejich pout skončila. Nalezli nový domov s mnohými přednostmi. Například, bylo možno schovat se v neproniknutelném lese, což však nebylo ani příliš zapotřebí, neboť Maximátor měl náhle jen málo požadavků.

Dlouhou a strastiplnou cestou se ale jaksí postrácela spectrálská technika, pro kterou se před Veverkistánem trásla nejedna říše. Snad se znalost výrobních postupů mezikontinentálních organizačních raket zachovala v jiných částech veverkistánské oblasti. Spectraljci si však do své nové vlasti přinesli pouze něco dřevěných modelů a přivedli pár kusů užitkového zvířectva. Země duhových resp. pruhovaných lesů je nesmírně úrodná, ale zemědělství a v důsledku ani průmysl se nerozvinuly. Proč by se obyvatelé zatěžovali prací, když na duhovnicích po celý rok rostou všechny potřebné věci? Tak uvažovala ještě i minulá generace. Obyvatelé si prostě zalezli do lesů a neměli na starosti nic jiného než se schovávat před W-many, kteří občas s hromovým pokřikem "TREST!" prováděli záťah.

Okolnosti a příčiny náhlého stahování Maximátorových vojsk ze Země duhových lesů zůstaly dodnes nevyjasněny. Během jednoho roku se všichni W-mani s veškerou smrtelnou technikou rozšířili do okolních zemí (mohu potvrdit, že opravdu všichni, přestože se vyskytují obavy, že hluboko v lesích jsou dosud ukryti Maximátorovy jednotky připravené zasáhnout, kdyby v politice Spectralního Megalovství došlo k nějakému zvratu). Příkláním se k teorii, že se MX zalekl zvěsti o nepřemožitelném a naprosto záhadném monstře, zvaném Parastroikum, které se k nám blíží od východu. Nepodléhám však iluzím, že už se Maximátor nevrátí. Jsem si jist (a také jsem si bolestně ověřil), že MX pevně stojí na svých pozicích v ostatním Veverkistáně a vůbec ve SFěte.

Spectraljci se nejprve ničeho nevšímali. Pak jim ale začalo být divné, že už dlouho nikdo nevolal "TREST!" a tak slezli ze svých duhových stromů, opustili nory i zemljanky. A skutečně. Nikde žádná nášlapná mina, semotřel s automatickou spouští či jáma na mamuty. Pod vlivem tohoto poznání propadli obyvatelé panice, a to panice tak panické, že začali kácet stromy,

zakládat osady a vesnice, stavět kolové hrady. Ovšem, jak známo, i ta nejpaničtější panika jednou opadne. Stejně tak panika duhová. Spectraljci sice postavili několik opevněných sídel a nějaký čas v nich žili, ale čím dál tím více se difúzně navraceli do rodného lesa. Bylo zřejmé, že nemá-li se pokrok zastavit, musí se něco stát.

A stalo se. Ve vesnici Selo Phillipskoje, uprostřed Země duhových lesů se narodil Spectralní Megaloman. Poslední toho rodu. Nedlouho po tomto okamžiku (neboť situace to vyžadovala) seskupil kolem sebe Radu starších, těch, kteří si ještě pamatovali základní zásady řízení. Bylo nutno jednat rychle, neboť některé mocnosti v sousedství se chystaly vymazat Spectralii z mapy SFěta. Sám Spectralní Megaloman s hrstkou věrných se ujal onoho nevědného úkolu vyhánění obyvatel z lesů. Pochytní občané byli koncentrováni na významných pasekách a s větším či menším úspěchem civilizováni. Pak, většinou dobrovolně, byli zapojeni do prací na výstavbě civilizace. Na mýtinách, přirozených i čerstvě vykácených vznikala nová města, která se měla stát nositelem kultury, vědění a pokroku. Jako jeden z prvních byl vybudován městský komplex Xerox, který je dodnes významným centrem (v Xeroxu například sídlí XIA - Xeroxská informační agentura). Celá Země pruhovaných lesů byla oplocena ostatným drátem pod smrtelnou napětím 4,5 V, aby se zabránilo další nežádoucí imigraci zbloudilých počítačů, a prohlášena novou ústavou za Velké Spectralní Megalovství. Správně se říše rozdělila na dvě gubernie - severní Kryptonii a jihozápadní Rumelii (název vznikl na památku téměř úspěšného pokusu ohrazit pívním standard). Hlavními centry Rumelie je již zmíněný Xerox a především hlavní město celé říše Megalopolis - sídlo Spect. Megalomana P. Jistou dobu zde působil VUV - Výzkumný ústav všeho, který však splnil svůj úkol a vypracoval Teorii všeho. Jsem jen laik a znám jen zkrácenou verzi, přizpůsobenou spectraljiským poměrům: "Les je SFět, SFět je les...". Nejvýznamnějším městem Kryptonské gubernie je Spebátar se svým Ústavem pro výzkum hloubky nekonečna. Lid kryptonský je poněkud zvláštní národy, ale díky federaci rovnoprávný. V kryptonii se ovšem vyskytují i národnosti menšiny, například počítače typu Utari a další, kteří zabloudili do Země duhových lesů neznámo odkud a založili výpočetní centrum v osadě Dos 3.5, nebo nacionalističtí mutantní, kteří se pokoušejí odtrhnout a vytvořit na severozápa-

dě vlastní říši, tzv. Svobodnou Hypermanii. Nemyslím si, že by se jim to kdy mohlo podařit. Za zmínku stojí ještě jedna pozoruhodnost Země duhových lesů. Jsou to pyramidy v Gése, kterážto oblast leží na pobřeží, jižně od Xeroxu. Byly objeveny až po vykácení značné části lesa. Jejich smysl a původ pokud vím zatím nikdo nedokázal seriózně vysvětlit.

Spectrální megaloman P. se rozhodl probourat izolaci od okolního SFěta, ke které došlo za nadvlády Maximátora a jeho W-manů. Vyslal výzkumné kontaktní výpravy do všech končin. Jedna z nich například zamířila k Ikarijským ostrovům. Bohužel, skončila nezdarem a domů se vyslanci vrátili úplně bez peněz. Jiná, mnohem lépe vybavená, se vydala směrem na východ, kde se podle všeho měly vyskytovat nejrozvinutější země. Na tuto výpravu jsem se přihlásil i já a moji druhové.

Cesta z Megalopolia přes lesy, ba i přes Veverčí hřbety na východě proběhla neočekávaně hladce. Jedinou ztrátou byl jeden z nosičů, kterého kouslo jakési lesní zvířátko do zadku. Bez konfliktů jsme se dostali až za hranice. Z řeči tamních starousedlíků jsme vyrozuměli, že zde na severu se nedávno utvořila silná koalice v čele se Zemí vycházející Roury. Zaradovali jsme se. Právě něco takového jsme hledali. Po další cestě jsme došli do sídelního města, tak snadno, až do bylo podezřelé. Ubytovali jsme se, zařídili všechny formality, začali jsme navazovat kontakty s

obyvateli a mezitím jsme nenápadně pátrali po centru této organizace. Chtěli jsme se podle propozice Spect. Megalomana P. informovat o možnosti zapojení Spectrálního Megalovství do tohoto sdružení. Podařilo se nám to bez větších obtíží. Chystali jsme se k podepsání smlouvy o vzájemné spolupráci s některými státy, o hospodářské pomoci, o výměnných zájezdech ... Ale pak to přišlo.

Nemohu zapomenout na ten šok, když se před námi zjevil obrovský duch strašlivého MX. Většina členů naší výpravy namíste zemřela děsem. I ti, kteří vydrželi pohled do jeho tváře bez obličeje, nebyli schopni pohybu. Maximátor nás drtil ve žhavých kleštích svých očí a jedním rázem vysál naše mozky. Pak ještě než nás skupina V-manů odvedla k mučení, dal nám nezapomenutelnou lekci. Ukázal nám, že naším místem je, byla a zůstane Země duhových lesů. Donutil nás pochopit, že jsme jen zrníčkem v kamenolomu jeho, Maximátorových dějin. Předvedl, co se stane s každým, kde se pokusí Maximátorově vůli prbítvit.

Zůstal jsem sám z celé výpravy. Chci však, aby se SFět dozvěděl o naší říši, i o naší tragédii. My, moji druhové i já jsme udělali, co bylo v našich silách. Neuspěli jsme, ale na naše místo přijdou tisíce nových bojovníků, to vím.

Házím plechovku s těmito stránkami do řeky. Příkladám si nůž k hrudi a pomalu tisknu spoušť.

(Maximátor, MX = Maximální Uzurpátor, Pozn. red.)

F.Š.

OLYMP

NĚKOLIK ZASVĚDCENÝCH POZNÁMEK

NA OKRAJ

"V paláci s jantarovými komnatami u Slunečního jezera sídlí nejvyšší bůh Souček Ufovládný. Z dalších významných staveb nejstarších částí Olympu lze uvést Labyrint, zbudovaný v šerém dávnověku Velkým učitelem, letohrádek postavený údajně v blízkosti Labyrintu se nedochoval. Význačnou stavbou je i dům o tisíci patrech, sídlo velkého bílého boha. Sídlí J.M. /Jeho Milosti/ kapitána Nema je již v rozvalinách, jeho obnova se příliš nedaří, protože uctíváči J.M. jsou nepočetní, tvoří však zvláště fanatickou sektu. Zámek ve kterém probíhal proces se zeměměřičem K., je zcela na okraji pevniny a navštěvován převážně zehraňskými turisty. V těsné blízkosti severního pólu scifílie je polárnícký tábor Běžícího boha, útočiště trosečníků a robinsonů všech druhů.

K mytologii patří i nověti. Již v pavěku vznikla pověst o praroci Čechovi v jehož dobách se ocitl ve sklepech jedné pražské restaurece stroj času. Místní měšťan se pak nedopatřením dostal do středověku a informace o tomto incidentu pronikla na veřejnost. Dosavadní vyšetřování stáží času nevedlo k výsledku. Jako pravděpodobná se jeví hypotéza, že stroj času ve sklepech zaparkoval některý z nich, který si zajel na pivo bez žádoucích rezidnů. Ve vážném podezření je zejména jistý Akčilděj, jehož vlastnictví halmochronu i silná afinita k pivu jsou prokazatelné.

P.W.

1. ZPRÁVA OSS při ÚMH-GOLEMU

Je naší příjemnou povinností oznámit vám založení Oddělení grovnavací spektroskopie při Ústavu moderní historie v Golemu. Cílem tohoto nového oddělení věhlasné veverkistánské vědecké a kulturní instituce je dopátrat se pomocí přímého vstupu do neblokované části budoucnosti s nepřímým vstupem do zcela zablokované minulosti, tj. studiem historických materiálů a výsledky (v OSS při ÚMH převažuje názor, že maximálně autentické zprávy lze získat mučením pamětníků), jak k něčemu takovému vůbec mohlo dojít. Tímto byly rovněž charakterizovány metody práce, které hodláme používat.

Náš první úkol však poněkud vybočuje z tohoto rámce. Vyšší kruhy veverkistánské společnosti ke své nelibosti zjistili, jak málo je okolní svět informován o dění v naší vlasti ("Vědí toho o nás asi tolik, co my o nich." - Spect. Megaloman Posl.). Proto požádaly OSS při ÚMH, aby pro některý zahraniční časopis, např. Andromeda News zachytilo průběh a situaci po II. Velkém Vyhlazení.

V zahraničí je poměrně dobře

známo I. veverkistánské Velké Vyhlazení, kdy všichni muži i ženy a ostatní starší, než stanovoval zákon, byli v jednom strašném dni popraveni nebo přeměněni v klon. Jediný z nich, kdo přežil, byl Velký Vladař, který tudíž nadále zastával nejen císařský úřad, ale i nejvýznamnější funkci ve státě - funkci generála ÚV KSPV (Kosmická společnost fšemocného Veverkistánu). Následovalo dlouhé období totalitní vlády. Dlužno však poznamenat, že prostý, negramotný lid potažmo chudina, byl s tímto stavem spokojen, přestože podle novějších studií tehdy došlo ke značné izolaci od okolního světa, jejíž následky pocítujeme více méně dodnes. A kultura i věhlasná veverkistánská technika začala zaostávat. Některí historikové dokonce navrhnou pro toto období název Karanténa.

Jako prameny informací o dalším vývoji událostí slouží zahraničním vědcům už jen legendy a nevěrohodné zprávy z druhé ruky, resp. více rukou. Proto praktickou radu: při studiu moderní historie nevěřte všemu, co o Vever-

kistánu slyšíte nebo čtete, např. v News! (Koluji také zvěsti, že nejmenovaná země na jihu Centrálního kontinentu ony zprávy přímo dokonce pomocí počítačových systémů vytváří a šíří téměř ilegálními tiskovinami.)

Samotné II. Velké Vyhlazení (vněkterých pramenech označované jako Velké Dovyhlazení) proběhlo rychle, ale ne bez příčin. Dnes již víme, že tamtamy cizích zpravodajských agentur dlouho předem bubnovaly na poplach, ale veverkistánskému lidu zůstalo vše utajeno. Lze si tedy snadno představit zděšení, když se za hlavním městem usadil drak. Hrozil zničením Golemu i přilehlých oblastí, či dokonce celé země, pokud mu nebude ihned dodán sám Velký Vladař. 2) Ovšem i toto se kromě přímo postižených nedozvědělo skoro nikdo, takže ani nebyla zorganizována žádná záchranná akce.

Velký Vladař, snad ze strachu o svůj lid, se sám drakovi vydal. Očití svědkové popisují, že drak uchoopil Velikého Vladaře do náruče a odletěl směrem na severozápad.

Když se zpráva rozšířila, →

Několik poznámek k víře v Hvězdu v souvislosti s lokalizací ERTARU

Jedním z čestných hostů, kteří obdrželi pozvání na READEROON 1987 byl i v našich zemích dobře známý HA-fan Saluki Aider Chatún ze soustavy Síría /Psí hvězdy či po rtaraku Hvězdy/. Na vlastním setkání jsme jej však neviděli, sčkoliv krátce před tím avizoval přilet i se svou snoubenkou. V té to souvislosti se vynořily nej-různější spekulace /např. že mu ertarské ministerstvo zemědělství na poslední chvíli zakázalo vstup do země ze strachu před splundrováním veškeré úrody v lokalitě Byšičky - což je tvrzení víc než nehorázné, neboť sotva by tento náš host mohl na byšičských plan-tážích spáchat větší škody než stáda hladových veverek, které povoleno ke vstupu dostaly, které nyní máme tu čest uvést na pravou míru. Skrze časoprostorové kanály se k nám totiž dostal do rukou dopis váženého HA-fana, ve kterém omlouvá svou nepřítomnost dopravními obtížemi na lince Po-dolí-Vršovický kosmodrom, a zároveň přikládá text přednášky, kterou měl doplnit informace o dnes již světoznámé trilogii o TAOROV. Vzhledem ktrvajícím aktuálnosti této zajímavé přednášky její text připojujeme.

Jedním z výrazných motivů, které prolínají celým pozadím trilogie, je soupeření mezi vyz-navači "Hvězdy", tzv. pravověr-nými, a Slunce, fanatické kasty, která začíná v té době pronikat na území Ertaru. I když se zde setkáváme s dějovými prvky, silně vázanými na tyto náboženské směry /např. tajemná sekta kněží Hvězdy, udržující v paměti ztácené vědomo-sti a oživující posléze Taorova dvojníka, či obřady uctívání slun-ce ve třetím díle/. O vlastních prvcích starobylé víry Hvězdy a j-jejím nesmírném významu pro rozvoj celého Tarosu zde najdeme jen ne-patrné náznaky. Možná, že je to tak správně - celá problematika kolem uctívání Hvězdy je natolik obšírná a významná, že ji ve filmu lze buď zcela pominout, nebo její-mu objasnění obětovat vlastní děj-ovou strukturu, což by ale nebylo na tomto místě žádoucí. Podívejme se tedy na zmíněnou problematiku zde a nyní.

Pod pojmem Hvězda je zde míněn Síríus, nejjasnější hvězda noční oblohy Tarosu /a tím pádem i Scifí-lie/, která měla pro obyvatele kontinentu takový význam, že se posléze stala předmětem náboženské ho uctívání. A nešlo o zbožnění bezdůvodné!

Důležitost Hvězdy totiž přímo souvisela s lokalizací Ertaru. Tehdy ještě nikdo nedisponoval potřebnou časoprostorovou techni-kou, která umožňuje libovolný pře-sun ze Scifílie do Tarosu a naop-pek, a tak byli lidé odkázáni na unikátní přírodní lokalitu v Údo-

líHvězdy, kde deformovaná rovina prostoru umožňovala přechod mezi oběma světy. Tehdejšími obyvatelům se nelze divit, jak by mohli - při jejich úrovni vědy pochopit skuteč-nost, že Centrální kontinent i Taros nacházejí na jiném místě, na té jisté planetě, t.j. Scifílii, ale v rozdílných, paralelních ves-mírech? Jak jinak než magií nebo božím zásahem si mohli vysvětlovat toto legendární údolí, v němž se oba tyto světy prolínaly a jímž bylo možné přecházet z jednoho do druhého?

Zde tedy musíme hledat kořeny víry v Hvězdu, víry, která jako mnohé jiné nesla v sobě racionální jádro a která zasvědceným jedincům umožňovala přestup mezi oběma svě-ty. Neboť to byl právě Síríus, kte-rý při vstupu do zmíněného údolí ukazoval na noční obloze přesný směr v němž se nelézá prostorová anomálie. Tento orientační prvek pro přechod mezi Scifílií a Tarosem je posléze při interpreta-ci zpráv o "podivuhodné moci Hvěz-dy" přenášen na Síría jako taková-ho v mnohem obecnější rovině.

Je samozřejmé, že vlastní víra v Hvězdu se šířila především na Tarosu, neboť jeho obyvatelé byl-ly svým způsobem, svědky "zázraku Hvězdy, t.j. Byli buď přímo kolon-nitsty ze Scifílie, nebo jejich potomky. V každém případě byl tedy zážitek přechodu předáván z pokol-lení na pokolení, Souběžně s tím pak také tato Hvězda začala pro další generace symbolizovat stále více a více jejich pravlast. Tak se dalo alespoň v této mystické podobě hovořit o zachování kul-turní, sociální a národnostní identity obyvatel Tarosu.

Teprve s postupem doby, kdy symbol Hvězdy stále více a více ztrácel svůj původní a konkrétní význam, kdy byl narušen jako sym-bolický prvek pravlasti i s ním související tradice, dochází zá-roven také k úpědku víry v Hvězdu. V důsledku toho se pak celý konti-nent začíná zmítat v bouřích a chaosu a objevují se nejrůznější spasilé náboženství, jak to ostatně ukazuje i naše filmová trilogie. To už je ovšem zase jiná historie. Vlastní vznik víry v Hvězdu má totiž ještě jednu, mno-hem méně známou stránku. Jestliže se existence přechodu mezi Scifílií a Tarosem odrazila u obyvatel Tar-osu do formy konkrétního náboženst-ví, pak také u obyvatel Scifílie kteří neměli konkrétní zkušenost, lze zaznamenat mytologický odraz popsané skutečnosti, jímž je mýtus o "zaslíbené" zemi T.J. Tarosu, do níž jsou vyvoleni jedinci vedeni božím znamením t.j. Hvězdou.

Odchod několika generací oby-vatel, Scifílie a hrstka kusých zpráv o Tarosu, které pronikly zpět od těchto kolonistů, dal vzniknout této, mnohem méně známé

ZPRÁVA OSS...

nastala panika. Jedním z jejích důsledků byl rovněž prudký pokles počtu obyvatel. (Do dnešního dnů se stav opět vyrovnal a stát zůstal obranyschopný.) Po jistých tahaňkách se k moci dostal Spec-trální Megaloman, Poslední toho rodu. Jeho nedlouhá vláda je charakterizována snahou o povzne-sení všeho veverkistánského lidu a o přeměnu monarchie v republi-ku. Ani o jedno však lid a více méně ani šlechtu nejevili zájem.

Mathos se však pomalu začí-nal bouřit proti vládě tak mla-dého a nepřilíš urozeného člo-věka. V tom je skrytý známý vever-kistánský paradox: onen přetrvá-vající zákon velí očisťovat spo-lečnost od přestálých jedinců (viz. I. Velké Vyhlašování), mathos však vyžaduje na oisár-ské stolici kneta. Megaloman Poslední tedy nechal z planety Země teleportovat staré, jemuž vtiskl do ruky žezlo, z planet y

Tímto jsme se dostali do současnosti. Doufáme, že svůj úkol jsme splnili. Další zprávy OSS jistě naleznete v následu-jících číslech A.News.

Za OSS při ÚMH v Golemu, F.Š.

Poznámky:

1) Název Veverkistán nebyl nikdy obyvateli uznáván. Prostí občané na něj reagovali agresivně či naprosto nechápavě. Od srovn. spektroskopie usilovně pracuje na převedení břišněhrdelního zvuku, kterým obyvatelé ozna-čují svoji zemi do psané formy. Zatím byl zjištěn zajímavý fe-nomén v povodí Nákého kongu, kde divoši vyjadřují název stá-tu vizuálně - používají celé spektrum barev. Vzhledem k ome-zeným možnostem News a dalších masmedií je dosud povoleno pou-žívat slovo Veverkistán.

2) Fakt, že drak nežádal např. princeznu či jinou osobu žen-ského pohlaví si lidová sloves-nost vysvětluje dvěma způsoby:

- a) drak měl poněkud zvláštní sklony
- b) byla to dračice.

Je to samozřejmě nesmysl, protože všechny známé druhy draků se rozmnožují dělením.

(Podle posledních zpráv byl drak i Veliký Vládce spatřen v Zemi vycházející Roury. Neověřeno.)

F.Š.

Legendě. Mění se čemu divit pro obyvatel Scifílie, zmínané v prv-ním bouřlivém období stálými gráž-kami a nájezdy, musel Taros před-stavovat opravdový ráj. Takto te-dy vznikla překrásná legenda o zaslíbené zemi, "včetně Roky vzdálené od SPěta, do níž jsou uváděni pouze vyvolení, jímž se dostalo nejvyššího zasvěcení. Do jaké míry tato legenda odpovídá pravdě nechť posoudí každý sám.

S.R.

KARLBURSKO - malý stát velké tradice

Dějiny tohoto trpasličího státu začínají v době, kdy na Scifilii existoval snad jediný státní útvar, a to byla Jilwerna. Jilwerna byla ovšem tak odříznuta od ostatních kontinentů, že pro většinu obyvatel scifilie vlastně neexistovala.

Celá historie tohoto knížectví je zvláštním důkazem existence časoprostorových posunů. Poloha zemi se totiž neustále měnila, často bez ohledu na zájem obyvatel.

První zmínky o Karlburku jsou z doby, kdy na území dnešních států Pagistanu, Alberta, Ramasílie a Markusko existovalo několik samostatných osad, které spolu čile obchodovaly. Připomenou jen některé: Los Pivos, Wagnerville, San Petriko a další. Do tohoto systému osad se velmi brzy zapojily i Vorlová a právě Karlburk. Spojením těchto osad později vznikl první oficiálně uznávaný stát na Scifilii. Osada Karlburk se po krátké době odpoutala /prostorově nikoliv v oblasti kultury/ a obyvatelé osady našli příhodné místo u potoka Budvar, který stejně jako veletok Amazing vytéká z jezera Času. Na březích tohoto jezera vzniklo z původní osady knížectví, které přijelo jméno Ufikštejnsko. Země udržovala přátelské styky s celým světem a jako člen hnutí nezúčastněných se snažil urovnat napjaté vztahy mezi Veverkistanem a Villoidii. Bohužel, zásahy

byly úměrné velikosti knížectví.

Vliv ostrova Zapomnění se projevil ve vnější i vnitřní krizi země. Jen časté obchodní cesty a setkání na nejvyšší úrovni udržovaly existenci knížectví v pa-něti nejvýznamnějších představitelů planety.

Križe knížectví pokračovala. Tzv. Mladý svaz-nadnárodní organizace, původně patron bad Ufikštejnskem, způsobil zrušení ústředního orgánu knížectví. To se projevilo veřejnou neinformovaností a postupným snižováním počtu obyvatel.

Ještě se pozdržíme v době největšího rozmachu knížectví. Země v této době procházela tzv. antio-trokářskou cestou vývoje. Hlavním rysem této společensko ekonomické formace je že, menšina otroků má veškerou moc ve státě. Jinak řečeno: Třída, která má veškeré pravomoci a na oficiálních forech zastupuje stát, jediná pracuje bez nároku na odměnu. Veškeré výsledky své práce odevzdávají početnější třídě konzumentů. Je nutno připomenout, že tato společensko ekonomická formace byla ve své době dosti častá a dodnes se ještě vyskytuje.

Po úplném rozpadu Ufikštejnska se město Karlburk připojil k Taborii. Taborie jako volné sdružení měst v čele s Vivalláhem přijala Karlburk velmi vřelě. Obyvatelé Karlburku v průběhu historického vývoje pochopili, že antio-trokářství jako SEF dvou anta-

gonistických tříd je krokem zpět. Odmítali proto vybudovat vlastní stát na starých principech. Od té doby dodnes žije Taborie poklidným životem. Spolupracuje s několika málo tradičními partnery. Je znám jako monopolní výrobce a vývozce Ludvíků.

Jako většina objektů na Scifilii i Karlburk pohltila Zelená díra /je to opravdu zvláštní časoprostorové paradoxon/. Po vypuštění se Karlburk ocitl v Oblasti Czachrowo, jehož poloha je neurčitelná. Obyvatelé Karlburku nebyli přijati přátelsky a v krátké době došlo k zatím poslednímu prostorovému přesunu města.

V současné době se bývalé hlavní město knížectví Ufikštejnska Karlburk nachází poblíž hranic Černoděrska na potoku Drchlík. V důsledku omezení ekonomického kulturního styků s Taborií se obyvatelé snaží začlenit do Černoděrska.

V současné době je Karlburk samostatné město, které se někdy přiřazuje k Taborii. Je to z důvodů snáhů prostorové orientace a ani obyvatelé Karlburka se tomu nebrání. Pojmení Karlburko naznačuje, že Karlburk má výsady nezávislého státu včetně poradního a hlasovacího práva na všech mezinárodních jednáních.

* Dodnes existuje dohoda o trvalé příslušnosti k Villoidii, která z osad vznikla. Poslední roky se však dohoda neobnovuje. K. P.

D O S L O V

Po deseti měsících čekání se Vám dostalo tedy do rukou další, zatím nejrozsáhlejší číslo AN. Je složeno téměř výhradně z příspěvků našich čtenářů. Podařilo se zmapovat mnohá bílá místa v dějinách a místopisu naší milované planety. Našli jsme odpovědi na mnohé otázky, ale daleko více se jich vynořilo.

Nejméně zpráv máme z Nové Atlantidy, zvláště z její východní části. O významných státních útvarech tohoto kontinentu k nám do redakce nedošel ani jeden příspěvek, jakkoliv se jedná o oblast velmi významnou, rádi uveřejníme každý příspěvek, který vnese světlo do záhad tohoto kontinentu.

V tomto čísle se redakce (tedy já) zdržela jakýchkoliv zásahů do textů příspěvků, případné drobné odchylky jsou způsobeny informačním šumem při přepisu, ale neradujte se, nebude to zvykem. Redakce si osobuje právo na jakékoliv (až zlovlné) zásahy do textů. Samozřejmě že k nim také může být připojen také libovolný komentář. (Ovšem po pravdě řečeno vzhledem k lenosti a zaneprázdněnosti celé redakční rady to není moc pravděpodobné.

-Pra-

SOUTĚŽ - SOUTĚŽ - SOUTĚŽ

Tímto redakce AN vyhlašuje soutěž o nejlepší příspěvek na následující témata. Tyto příspěvky pak budou uveřejněny a jejich autoři budou odměněni (hodnotnými tiskovinami typu LZR 1, AN atd.)

Uzávěrka pro zaslání příspěvků je 30.4. 1989. (Ovšem jak je dobrým scifilijským zvykem bude jistě ještě posunuta.)

1) Fenomén Zelené díry a jeho důsledky a vliv na rozvoj Scifilie.

2) Záhadné zmizení Polluxu-satelitu Scifilie.

3) Jsou Ikarijské ostrovy pozůstatkem dávno zaniklé civilizace?

4) Otázka totožnosti lesního ducha-šejka-Nepoživatelného-Nestavitelného.

5) Dějiny Rourálie, její význam v současnosti.

6) Nové významné státy na Nové Atlantidě.

-Pra-

ANDROMEDA NEWS - fantastické noviny. Vycházejí, když je dost hlavních cizích bláznivých nápadů a čas je realizovat. Redakční rádce: Pražák. Adresa redakce: Studijní 13, Plzeňsko-pražská aglomerace, 326 01.

NOVÉ JEDNOTKY PLANETY SCIFILIA

1G (jeden Gratis) cena jednoho Kočasu na jednom Parconu, pro bližší orientaci jeden Laser má hodnotu 2/3 Gratisu.

1F (jeden Felix) konstata slibovosti, je to individuální konstanta, která svého maxima dosahuje u stejnomenného fana. U ostatních je odvozená v mili či dokonce mikroc Felixech. Koeficientem vyjádřeným v mikrofelixech násobíme dobu slíbenou a získáme tak dobu skutečného dodání požadované práce.

1⁰B (jeden stupeň Baubina) používá se pro měření teploty plkoplazmy.

0⁰B je taková teplota, při níž Plkoplasma přechází ze skupenství tuhého do kapalného a naopak. Při této teplotě plkajícím mrzne řeč na rtech.

100⁰B teplota varu Plkoplazmy. Při této teplotě je plkání už většinou na noze.

Autoři příspěvků tohoto čísla: E. Hauserová, C. Bídmanová, Albert, E. Čierný, J. Giba, P. Weigel, D. Chmelař, F. Škába, Světelné Rokky a K. Dvořák.

